

min Sag at finde Udveje. Det forstaar jeg ikke; er vi først kommet saa langt, synes jeg, vi maa kunne blive enige om, at Lovgivningen, som giver Regler, ogsaa maa antyde Udveje; den ærede Ordfører kan ikke ganske rolig erklære, at det er ikke Lovgivningens Sag at finde Udveje. Det er Lovgivningsmagtens Sag, siger det ærede Medlem, at give Regler, men ikke at anvise Udveje til at gennemføre Reglerne. I saa Fald synes jeg, det ærede Medlem maa være enig med mig i, at saa maa man spørge dem, som skal gennemføre Loven, nemlig Administrationen. — Det ærede Medlems Stilling var mig ganske uforstaaelig; han udtaler, at han har Tillid til Administrationen, men hvorfor har det ærede Medlem saa ikke den Tillid, at han, naar Administrationen, alle Jurister uden Hensyn til Partistandpunkt og Overformynderiet, siger, at det er umuligt at gennemføre den paagældende Bestemmelse, vil tro, at det er uigennemførligt? Hvorfor sige: Jeg har Tillid til Administrationen? Administrationen udtaler: Vi kan ikke, men vi skal nok lære Administrationen at gøre det alligevel. Det siger det ærede Medlem uden at anvise nogen Udvej, han erklærer aabent: Vi kan ikke anvise nogen Udvej.

Det ærede Medlem siger, at han har kun nævnt eet Eksempel paa, hvorledes Vanskelighederne kunde klares. Det er rigtigt, jeg tror ogsaa, at jeg udtrykkelig fremhævede, at det ærede Medlem kun nævnte eet Eksempel, men jeg gik ud fra — det var maaske naivt —, at naar han valgte dette, var det, fordi han ansaa det for at være den bedste Udvej. Naar jeg nævner et Eksempel, søger jeg altid at nævne det, jeg anser for det bedste, nu lader det pludselig til, at det ærede Medlem kun har nævnt dette Eksempel for dog at nævne noget, ikke fordi han ansaa det for det bedste. Det tror jeg heller ikke, det er; ifølge det ærede Medlems Udtalelser skulde vi komme til det Resultat, at den, som fik Værgemaalretten, var den, som var mindst ivrig efter at blive gift, men saadanne Slutninger kan vi dog virkelig ikke komme ind paa. Jeg har aldrig været saa sikker i min Opfattelse, som efter at jeg har hørt, at det ærede Medlem maa erklære sig fuldkommen fallit med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvilke Udveje der kan anvises Administrationen.

Trier: Den højtærede Minister undrede sig over, at jeg paa een Gang kan have Tillid til Administrationen og saa dog ikke have den Tillid, at jeg tror Administrationen, naar den siger, at den ikke kan løse en be-

stemt Opgave. Det ligger i, at Administrationen er det bestaaendes Talsmand og som saadan ganske naturligt — saaledes er de fleste Mennesker — føler sig uhyggelig til Mode ved at skulle slaa ind paa nye Veje, som ikke endnu er prøvet. Der var i gamle Dage noget, man kaldte den rigtige gamle Sæbekælder, det har man tidt brugt som et Slags Sindbillede paa Administrationen. Det er ikke, fordi jeg vil bruge det, for det er et stærkere Udtryk, end jeg vil bruge, men det siger blot, at det er det bestaaende, der finder Udtryk i Administrationen, og at den derfor gør sig til Modstander af det nye. Men lad det nye være trængt igennem, saa er det, jeg mener, at Administrationen har Kyndighed og Smidighed nok til at kunne gennemføre de nye Tanker. Det gjaldt saaledes de mange Embedsmænd, der i 1849 modsatte sig Gennemførelsen af Grundloven, de lærte ret hurtigt at administrere Grundloven, saa at dens Synspunkter trængte igennem. Jeg antager, det her vil gaa ligesom med Retsreformen; selv de Jurister — og dem er der mange af, jeg husker i hvert Fald mange —, som med Hænder og Fødder modsatte sig Retsreformen og hele det nye System, der skulde indekserceres, selv de, antager jeg, vil nu, efter at vi har faaet denne Retsreform, meget vel kunne gøre sig gældende under den og maaske endog være blandt dem, der hurtigst og lettest finder, hvor Retsreformen yderligere trænger til at forbedres. I den Forstand er det, jeg mener, at man godt kan have Tillid til Administrationens Dygtighed, idet jeg mener, at den skal have nogen Tvang over sig for at vænne sig til Tanken om en ny Ordning af det, den er vant til at beskæftige sig med.

Den højtærede Minister sagde, at han ikke kunde gaa med til at gøre det hele til en — han brugte ikke Ordet, men det var det, der mentes — Farce, idet den, der var mindst forhippet paa at blive gift, gik af med Sejren. Det var egentlig kun en Fortsættelse af den Tankegang, Ministeren selv havde fremført. Det var ikke mig, der hittede paa at sige, at det altid var Kvinden, der gav efter, fordi hun saa gerne vilde giftes. Jeg sagde tværtimod, at der kan være et Spørgsmaalstegn at sætte ved det. Det andet kunde lige saa godt tænkes. Selv om jeg, der ikke er opdraget til det, som aldrig har haft noget med Administration at gøre, og af hvem man derfor heller ikke kan forlange, at jeg skal løse Opgaver, som der kræves ganske andre Forudsætninger til — selv om jeg ikke kan sige, hvorledes det skal gøres, er det ikke dermed givet, at der ikke kan anvises en Udvej fra anden og kyndig